

Úvod

Jsou pouze dva druhy lidí. Kouzelníci a vyvrhelové, ti, kteří se narodili bez schopností a jsou nuceni žít na pokraji společnosti jako ta největší špína.

Jaký musí být osud kouzelníka, který má vše na co si jen vzpomene a přesto by byl raději vyvrhelem. Žít v bídě, ale být svobodný, to je to po čem touží srdce mladíka, který netuší, co je to láska, štěstí, přátelství. Možná i smrt by byla vysvobozením po kterém tolik touží.

Svět plný kouzel a fantastických tvorů se může zdát jako krásné místo pro život, ale zdání klame. Pod tou nádhernou slupkou je spousta nebezpečí a děsivých tajemství, jenž čekají na svou chvíli a pak vyplňují na povrch.

Ale...

Odvaha ztratit vše a postavit se bolestné minulosti i temné budoucnosti může změnit mnohé, byť za příliš vysokou cenu.

1.kapitola

„Vážení studenti, profesori a rodiče! Je mi ctí přivítat vás u nového školního roku. Dovolte mi, abych vám řekl něco o naší škole. Jak jistě víte, škol pro kouzelníky, léčitele či jinak nadané žáky je spousta. V čem je ta naše jiná? U nás se nenaučíte nějaká hloupá zaklínadla na obranu či obyčejné kouzelné formule. Naším úkolem je připravit vás na život za zdi tohoto hradu. Zde neplatí žádné fráze o lásce a přátelství. Tady se naučíte žít a bojovat sami za sebe. Umět protivníka ochromit, porazit či zabít je nejdůležitějším úkolem každého souboje. A život mí milí, je jeden veliký souboj. Zapomeňte, že vás spasí láska, že vám budou přátelé krýt záda nebo že vás rodina nezradí. Tohle vás tady neudrží. Zde platí pouze jedno pravidlo. Poraz nebo budeš poražen. Ti nejlepší z vás mají možnost se stát učni. Tedy těmi, kteří mohou zastoupit profesory a zároveň nastolit pořádek mezi studenty. Ale učněm se nestane každý. Musí se ke svému postu probojovat. A to je nyní váš úkol. Bojujte! Ne za rodinu nebo školu, ale za sebe! Děkuji vám! Dobrou chuť!“

Luke tleskal spolu ostatními, ale nenápadně dloubl do Marcuse.

„Tentokrát vynechal tu část o tom, jak se sem všichni dostali jen díky své pílí a schopnostem.“

„Třeba mu už někdo řekl, že to je kravina. Vždyť víc než polovina lidí tady jsou děti známých mágů.“

„Jistě, zločinci, soubojoví mistři a potomci černokněžníků. No to je tedy úroveň.“

„Od tebe to sedí Darkmane.“

Marcus se se smíchem obrátil na Luka.

„Jako bych si to vybral, mít fotříka nájemného vraha.“

„Však já vím, kamaráde.“

Zbytek večere proběhl v tichosti, ale Luke byl stále myšlenkami jinde. Kým vlastně je?

Luke Darkman, syn slavného Jamese Darkmana, nájemného vraha a šéfa podsvětí. Nikdo se neptal na jeho plány do života, povinností bylo zapsat se na *Proelia ludo* a být nejlepším z nejlepších. Jednoho dne se měl stát nástupcem svého otce.

Tak tedy plnil jeho přání. Byl premiantem téhle zpropadené školy a pro letošní rok se stal i učněm. Po dokončení školy by měl odcestovat do Ameriky a po návratu se stát stejným monstrem jakým je jeho otec. Nenáviděl ho z celého srdce. Jeho snem bylo cestovat a poznávat kouzelné tvory. Chtěl být prospěšný pro společnost. Nechtěl skončit jako James Darkman, být vrah, který zabije vlastní ženu, jen aby získal respekt. Studium na škole pro něj bylo utrpením. Musel být nejlepší a nesměl dát najevo slabost. Nedej bože projevit přátelství nebo lásku. Za to by si vysloužil několik dní v kobce. Marcus se možná dal považovat za přítele, ovšem taky jen v určitých ohledech. Pokud se jednalo o studium, byli rovnocennými soupeři a mimo školu se jednalo spíše jakýsi druh společného nadávání na profesory a ostatní studenty. Neměl kam utéct ani jak se před vlivem otce ukrýt. To ovšem neznamenalo, že se o to nepokusí. Hned jak dokončí ročník, plánuje zmizet. I kdyby měl strávit život mezi vyvrheli.

Celá jídelna opět utichla, když se znovu postavil ředitel Williams.

„Jistě všichni netrpělivě čekáte, která ze škol se letos stala naším soupeřem a se kterou na konci roku svedeme závěrečný souboj. Po řádném a spravedlivém losování se jí stává Škola pro chov a léčitelství kouzelných tvorů. Touto informací bych dnešní večer ukončil a požádal vás, abyste se odebrali do svých pokojů.“

Studenti se začali pomalým tempem rozcházet do jednotlivých pokojů a Luke zamířil do profesorského křídla, kde měli svůj pokoj učni. Neměl ze své dosavadní role zlého, arogantního a pomstychtivého muže příliš velkou radost, ovšem nemohl tvrdit, že neustálé uctivé poklony, které mu ostatní skládali, mu byly naprosto lhostejné.

Pouze za dveřmi svého pokoje si mohl dovolit být tím, kým doopravdy byl.

2.kapitola

Ráno, sotva začalo svítat, ho probudila sova se vzkazem od pana ředitele. Dnešní první hodinu Soubojů s nováčky bude muset odučit. Nebyl hlupák, aby si nedomyslel, že za tímto stojí jeho otec. Zase další z jeho výchovných pokusů, aby poukázal na jakoukoliv jeho chybu.

Šedá košile, pečlivě zapnutá až ke krku, těsně obepínala jeho vypracovanou hrud'. Černá vesta a plášť stejné barvy, budily autoritativní dojem. Nezapomněl ani na rukavice z dračí kůže. Zhodnotil svůj vzhled v zrcadle a ušklíbl se. Scházel temnými chodbami hradu a čím blíže byl učebně, tím si byl jistější. Bude dělat přesně to, v čem je tak dobrý. Pravý syn svého otce. Plášť za ním vlál a vysoké holínky rázně klapaly o kamennou podlahu. Zastavil se přede dveřmi do učebny a zhluboka se nadechl. Tohle musí zvládnout i kdyby nechtěl. Nepochyboval o tom, že během hodiny někoho ředitel pošle na kontrolu. Člověka, který by s nadšením nahlásil otci jakékoliv jeho selhání. Nasadil svůj nejchladnější výraz a rozrazil dveře. Udělal ladný pohyb rukou a tmavé závěsy se zatáhly. Jediným světlem byly svíce, rozmístěné podél stěn. Zaslechl šepot nováčků, zatímco rázoval uličkou ke katedře. Postavil se čelem ke svým dnešním žákům. Už na první pohled poznal, kdo na to má a kdo se bude muset hodně snažit, aby zde vydržel. Našlo se i pár takových, kteří se na svého nového učitele ušklíbali.

„Pro ty, kteří mne neznají, jsem Luke Darkman. Oslovovat mne budete pane Darkmane, nebo pane mentore. Je to jasné?“

Mluvil tichým, ledovým hlasem, který nepřipouštěl žádné diskuze. Opět přelétl studenty pohledem a zjistil, že větší část se na něj dívá se značným respektem. Ovšem v přední lavici seděla skupinka mladíků, kteří se jeho projevem dobře bavili a zjevně nehodlali dávat pozor.

„Pane Parkere, vy jste snad něčemu nerozuměl? Nebo si snad chcete stoupnout místo mně?“

Luke použil starý trik učitelů. Nad každým studentem bylo jeho jméno, viditelné pouze pro kantory. Byl to úžasný způsob jak na žáky zapůsobit.

„Rozuměl, pane. Jen by mě zajímalo, kolik papá Darkman dal škole, aby vás na to místo dostal?“

Luke se začal smát ledovým smíchem, při kterém se většina třídy krčila v lavicích.

„Pane Parkere, s nařknutími, že vše zaplatil můj otec se potýkám od okamžiku, kdy jsem zde začal studovat. Máte dojem, že nejsem dost kvalifikovaný na to, abych stál na učitelském stupni? Pak na této škole nemáte co dělat! Každý svůj úspěch jsem si zasloužil a vaše řeči na tom nic nezmění. Pro vaši informaci, za celou dobu se nenašel nikdo, kdo by mě při souboji porazil, tudíž jsem více než dost kvalifikovaný. Takže, pokud pane Parkere nemáte v plánu být prvním, držte laskavě jazyk za zuby!“

Ani jednou nezvýšil hlas ani nezměnil tón a výsledek se dostavil. Thomas Parker viditelně zbledl a už mlčel.

„Tak jsme si to hezky ujasnili a teď se budeme věnovat látce. Historie soubojů sahá již do období před narozením Merlina. Lidé mezi sebou bojovali odjakživa, ale pravé umění soubojů přineslo až 18.století, kdy Jinodus Gretcher, později zvaný též Proelius, začal usilovně pracovat na vytvoření široké škály útočných kouzel.“

Mentor Darkman se odmlčel a rozhlédl se po třídě.

„Mám zde asi samé geniální mozky. Nikdo z vás si nepotřebuje nic zapisovat?“

V ten okamžik si všichni zběsile začali zapisovat, každé jeho slovo. Luke Darkman byl spokojen. Svou první zkoušku letošního roku úspěšně zvládl.

3.kapitola

Pokud se Luke domníval, že první školní den se už nic přihodit nemůže, hluboce se mýlil. Klidným, avšak rázným krokem vycházel z učebny doufajíc, že si konečně dá kávu, kterou ráno nestihl.

„Pane mentore!“

Darkman se otočil a uviděl chvátajícího Parkera. Měl nutkání přidat do kroku, ale jako učeň musel jít příkladem, takže se zastavil a s chladným výrazem čekal na svého studenta.

„Pane mentore, smím s vámi mluvit? Je to osobní.“

Luke, soudě dle Parkerova výrazu, odhadl, že se nebude jednat o krátký ani příjemný rozhovor.

„Pojďte za mnou, pane Parkere.“

Vydal se k nejbližší odpočívárně a jediným pohledem upozornil dva studenty, kteří tam seděli, že si mají najít jiné místo. Objednal si v automatu kávu a posadil se do jednoho z křesel. Rukou pokynul Parkerovi, aby udělal totéž.

„Spusťte. Pro vaše dobro doufám, že je to dostatečně zajímavé a důležité, abych tady vůbec seděl.“

Thomas Parker se mírně začervenal, ale posadil se a po hlubokém nádechu začal mluvit.

„Omlouvám se za své chování na začátku hodiny, pane. Jsem tak naučen z domu.“

Luke se zatvářil lehce překvapeně a zmateně.

„Jste naučen neprokazovat úctu autoritám a shazovat jejich kvalifikaci?“

„Ne, to ne, pane. Jsem vychován k tomu, abych vašeho otce a tím i vás nenáviděl.“

„Předpokládám, že se od vás dozvím i důvody, jinak byste mě zřejmě nezastavoval, nemýlím se?“

Parker vypadal značně nespokojený, přesto však přikývl a pokračoval ve vysvětlování předchozí situace.

„Můj otec, strýc a váš otec chodili spolu na tuhle školu. Neznám podrobnosti, ale můj táta pracoval pro vašeho otce a ten ho bezdůvodně zabil. Matka se z toho pomátla, tak mě vychovává strýc. Vždy říká, že budete stejný jako váš otec, že si budete vše kupovat, aniž byste cokoliv uměl. Původně mě sem ani nechtěl pustit, abych vás nikdy nepoznal. Proto jsem k vám byl neuctivý a drzý, ale během hodiny jsem viděl, že tomu o čem mluvíte, opravdu rozumíte.“

Luke se na Parkera díval se směsicí pocitů. Dokonale chápal jeho chování i názor mladíkova strýce.

„Rád bych vám řekl, že třeba otec měl důvod zabít vašeho tátu, ale nemohu. Vím jaký je a vím čeho je schopen. Váš strýc má bezpochyby pravdu v tom, že si vše kupuje, ovšem to se netýká mé osoby. Jako jeho syn a na jeho žádost jsem zde měl zprůšněné podmínky. Jsem jeho syn, ale za to že je ze mě učeň, vděčím jen sám sobě.“

„Opravdu mě mrzí, že jsem vás posuzoval jen podle vašeho otce a strýcova vlivu.“

„V pořádku, pane Parkere. Nejste ani první ani poslední, kdo si myslí, že otec za mě vše zaplatil.“

Parker se tvářil, že by ještě něco chtěl dodat, ale zdálo se, že k tomu nemá odvalu.

„Máte ještě něco na srdci, pane Parkere?“

„No totiž, chtěl bych strýci dokázat, že na to opravdu mám, protože on mě od studia souborně celý život odrazoval, přestože sám byl v mládí také učněm.“

„Pokud o to opravdu stojíte, tak máte šanci. Stačí jen pilně trénovat.“

„A myslíte, že byste mohl trénovat se mnou?“

Luke Darkman měl v danou chvíli velký problém zachovat svou typickou chladnou tvář.

„To myslíte vážně, Parkere?“

„Ano, pane. Kdo jiný by mi mohl ukázat, kde dělám chyby, než pravý mistr soubojů?“

Na jednu stranu by ho nejraději odmítl, ovšem velice si cenil jeho upřímnosti a jak jinak mu dokázat, že není jako otec, než stát se jeho osobním mentorem?

„Dobrá, pane Parkere. Ale jsem náročný, takže vás bude čekat opravdu tvrdá práce.“

Thomas Parker vykouznil na tváři ten nejupřímnější a nejšťastnější úsměv, jaký kdy Luke viděl. Pro tu chvíli si říkal, že už jen za ten pohled na šťastného čtrnáctiletého mladíka, mu ten souhlas stál.

4.kapitola

„To nemůžete myslet vážně, pane řediteli!“

Černovlasý muž s bledou pleť, tmavýma očima a dlouhým nosem, svíral rty do úzké přísné linky. Klouby na rukou mu bělaly, jak je neustále zatíнал v pěst a hrud' se mu prudce zvedala, jak rozčilen zběsile oddechoval.

„Uklidni se, Stevene.“

Ředitel Školy pro chov a léčitelství kouzelných tvorů, Gabriel Fry, by raději dělal cokoli jiného, než sděloval svému zástupci, jaký vzácný host je poctí svou návštěvou.

„Uklidnit se? Je to Darkman, pane řediteli! Ten tady nemá co dělat!“

„Oba víme, co je zač, Stevene. Nemysli si, že já mám z jeho návštěvy radost. Ale je člen Rady a jedním z hlasujících. Vyjádřil žádost o možnost zúčastnit se našeho setkání s ředitelem Williamsem. Nemohu mu v tom nikterak zabránit.“

Steven si odfrknul a zadíval se do plamenů, olizujících líným tempem polena v krbu.

„Jaké budou podmínky souboje? Předpokládám, že nijak příznivé.“

„Nebud' takový pesimista, Stevene. Darkman přinese zapečetěné obálky s vylosovanými studenty. Jednoho si vybereš a toho do konce roku vycvičíš. Zbytek bude na něm.“

„Zajisté se bude jednat o náhodné studenty a ne o předem vybrané beznadějně případy.“

Ředitel Fry se uchechtl a upravil si kostěné brýle, sklouzávající mu po křivém nose.

„To v tvém případě nebude problém. Pokud mě paměť nešálí, ještě nebyl student, ze kterého bys neudělal premianta.“

„Jistě, ale ani ten nejlepší nebude mít šanci, když za *Proelia ludo* bude bojovat mladý Darkman. Jeho otec si to řádně pojistí, aby synáček vyhrál.“

„Nesud' mladého pana Darkmana podle jeho otce, Stevene. Měl jsem tu čest vidět ho na loňských soubojích a to, co předvedl nemělo s penězi jeho otce nic společného. Ovšem mohu tě uklidnit, letos soutěžit nebude.“

„To je konečně dobrá zpráva! Copak, synáčka už přestaly souboje bavit?“

„Mohl by jsi si ten sarkastický tón nechat na někoho jiného, Stevene? Mladý Darkman je letos učněm. Jemu již dvaadvacet let, takže se souboje účastnit nemůže.“

„To je ještě lepší! Takže pro tento rok bude pro změnu šikanovat nováčky?!“

„Stevene Tyler! Tvá zášť vůči Darkmanovi začíná nabírat nehezkých rozměrů. Nelze všechny posuzovat stejně. Nebo já tě měl taky odmítnout, když jsi žádal o místo? Jako mistr soubojů z *Proelia ludo*, jsi nebyl zrovna nejlepším kandidátem na místo učitele ani na mého zástupce. Budu ti velice vděčný, když se aspoň přede mnou budeš chovat jako dospělý muž a ne malé, vztekklé dítě!“

Steven se nafoukl a chystal se odpovědět jednu ze svých sarkasticky laděných vět, ale ředitel ho včas zarazil.

„Měl by jsi si jít odpočinout. Pokud se nemýlím, po návštěvě z *Proelia ludo* přijede i tvůj synovec. Bylo by vhodné, aby jsi svou zlost uklidil pod pokličku.“